

Arrest

nr. 121 355 van 24 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 29 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DIERCKX, die *loco* advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft zich op 6 februari 2013 aangemeld bij de gemeente, en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 6 mei 2013. Verzoekster was in het bezit van een Duitse verblijfskaart. Verzoekster heeft op 12 april 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. Op 9 augustus 2013 heeft verzoekster een aanvraag tot verblijf ingediend als partner in een duurzame relatie. Op 29 oktober 20103 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing

“Verzoeker kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, §2 van de wet van 15.12.1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van 08.07.2011.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 10, §1,5° van de wet van 15.12.1980 aangezien zij niet op afdoende bewijs heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij en de referentiepersoon als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en in die periode elkaar minstens 3 keer ontmoet hebben voor een totaal van minimum 45 dagen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De volgende documenten werden voorgelegd als bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie:

- 1 foto vormt geen afdoende bewijs voor de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie, trouwens op de foto staat geen datum vermeld.
- Documenten van telefoonverkeer: deze documenten staan op naam van DR, een persoon die eveneens gedomicilieerd zou staan bij betrokkene en haar partner. Tevens werden documenten overgemaakt op naam van SK. Uit al deze documenten kan niet nagegaan worden of het telefoonverkeer effectief tussen betrokkenen plaatsnam. Zelfs als we zouden aannemen dat deze documenten werkelijk van de gevestigde spreken, bewijst dit enkel dat betrokkenen sedert begin 2010 telefonisch contact hebben. wat niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van de duurzame relatie aangezien de wet stelt dat betrokkenen elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen, dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.
- Een treinticket op datum van 29.07.2010 om van Keulen naar Brussel te reizen en een terugkeerticket van 29.07.2010 van Brussel naar Keulen, kan niet aanvaard worden als bewijs van duurzame relatie. namelijk er staat geen naam op vermeld.
- Wat betreft het religieus huwelijk dat plaatsvond op 23.05.2010, hieruit blijkt dus dat zij elkaar kennen en ontmoet hebben, doch bewijst dit niet dat zij in totaal mekaar 3 maal ontmoet hebben voor een totaal van 45 dagen of meer...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET. SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN. SCHENDING VAN DE ALGEMENE RECHTSBEGINSELEN EN BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL.

Door het nemen van de bestreden beslissing begaat verweerster een manifeste beoordelingsfout. Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag te liggen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen te worden vermeld, alsook dient uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten tot de uiteindelijke beslissing heeft geleid. In casu is dit niet afdoende gebeurd. Verweerster meent dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 § 1, 5° van de wet van 15/12/1980 omdat niet op een afdoende wijze een stabiele en duurzame relatie van ten minste 1 jaar met haar partner werd aangetoond.

1. Geen bewijs van 1 jaar ononderbroken te hebben samengeleefd

Officieel zijn partijen sinds 12/4/2013 samen ingeschreven op hetzelfde adres te 8501 Bissegem, (...) (en dus niet te 8500 Kortrijk zoals foutief vermeld in de beslissing tot weigering verblijf.

In de praktijk wonen zij al veel langer samen, meer bepaald sinds hun religieus huwelijk op 23/5/2010. In elk geval is het logisch dat partijen al veel langer samenwonen dan de datum waarop zij officieel wettelijk samenwonenden zijn. Verzoekster haalt hieromtrent enkele voorbeelden/aanwijzingen aan:

- religieus huwelijk op 23/5/2010
- huwelijksaanvraag 23/6/2012 bij stad Kortrijk
- aankomstverklaring d.d. 6/2/2013

2. OF voor de aanvraag elkaar tenminste 2 jaar kennen

Het is in casu overduidelijk dat verzoekster haar man al meer dan 2 jaar kent daar op 26/5/2010 verzoekster en de heer DS religieus in het huwelijk traden. Dit is ruim 3,5 jaar geleden. Artikel 10§1, 5° stipuleert ook dat het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, een bewijs van hetgeen hierboven wordt aangehaald inhoudt. In casu kan worden afgeleid uit het voorgelegde telefoonverkeer dat verzoekster en SD (zoon

van RD met wie hij samenwoont) al zeer geregeld contact hadden EN in die periode elkaar minstens 3 keer ontmoet hebben voor een totaal van minimum 45 dagen. Het lijkt bijna absurd om bij een religieus huwelijk sinds 12/4/2010 er nog vanuit te gaan dat aan deze voorwaarde niet voldaan zou zijn. Dat een treinticket van diezelfde periode (29/07/2010) als niet afdoende wordt beschouwd omdat er geen naam op stond kan nog worden aangenomen, maar verweerster moet uiteraard het geheel van aanwijzingen bekijken.

Het is evident dat zowel het religieus als het wettelijk huwelijk samen werd aangevraagd.

Hetzelfde geldt voor de wettelijke samenwoning.

3. OF een gemeenschappelijk kind hebben.

Tenslotte en met de meeste nadruk wijst verzoekster erop dat zij in verwachting is van een kind (samen met haar echtgenoot SD). De bevallingsdatum is gepland op 11/5/2014. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden. De draagkracht van de motieven is hier allerminst afdoende."

2.1.2. Verzoekster betoogt dat zij wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, § 1, 5° van de vreemdelingenwet en dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de door verzoekster voorgelegde stukken heeft onderzocht, doch heeft vastgesteld dat niet aan de voorwaarde van artikel 10 van de vreemdelingenwet voldaan is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster stelt vooreerst dat zij pas sinds 12 april 2013 samen zijn ingeschreven op hetzelfde adres, doch dat zij in de praktijk reeds veel langer samenwonen, met name sinds hun religieus huwelijk in 2010. Verzoekster toont met deze vage beschouwingen die niet ondersteund worden door bewijskrachtige stukken die zijn voorgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris, niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Dat verzoekster een religieus huwelijk heeft gesloten

op 23 mei 2010 bewijst niet dat zij sindsdien samenwonen. Ook de verwijzing naar een huwelijksaanvraag van 23 juni 2012 is niet dienstig. Deze huwelijksaanvraag bevindt zich immers niet in het administratief dossier en verzoekster heeft er zich niet op beroepen vooraleer de beslissing genomen werd. Het administratief dossier bevat enkel een 'meldingsfiche voorgenomen huwelijk', waarop geen enkel adres vermeld staat zodat hieruit niet blijkt dat verzoekster "*gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond*" met haar partner. Meer zelfs, verzoekster heeft zich op 6 februari 2013 aangemeld bij de gemeente en verklaarde hierbij pas op 6 februari 2013 in België te zijn aangekomen, zoals blijkt uit de door haar ondertekende aankomstverklaring nr. 13/2013. Zij legde hierbij een Duitse verblijfskaart voor, afgegeven te Keulen op 4 september 2012. Terwijl zij bij haar aanvraag o.m. rekeningen van Vodafone van 17 januari 2013 voorlegt, waarmee zij aldus in de voorafgaande maand (13 december 2012 – 12 januari 2013) aangaf in Duitsland te hebben verbleven.

Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij reeds meer dan één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land heeft samengewoond met haar partner.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij betoogt dat zij wel voldoet aan de voorwaarde dat zij haar partner minstens twee jaar kent en in die periode er minstens drie ontmoetingen waren voor een totaal van 45 dagen of meer. Verzoekster verwijst naar het religieus huwelijk en naar de stukken inzake telefoonverkeer. Verzoekster gaat evenwel voorbij aan de duidelijke motieven van de bestreden beslissing, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk aangeeft dat de voorgelegde stukken geen afdoende bewijs vormen.

Verzoekster toont niet aan dat het religieus huwelijk op zich bewijst dat betrokkenen elkaar minstens drie maal hebben ontmoet voor een periode van 45 dagen of langer, noch gaat zij in de motieven inzake documenten van telefoonverkeer, met name dat: deze documenten op naam van DR staan, een persoon die eveneens gedomicilieerd zou staan bij betrokkene en haar partner. Tevens werden documenten overgemaakt op naam van SK. Uit al deze documenten kan niet nagegaan worden of het telefoonverkeer effectief tussen betrokkenen plaatsnam.

Verzoekster weerlegt deze motieven niet, zij gaat er niet eens op in. Haar vage verwijzing naar deze documenten en de bewering dat 'het geheel van aanwijzingen moet worden bekeken' volstaat niet. Het loutere gegeven dat verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing, maakt niet dat deze kennelijk onredelijk is en moet worden vernietigd. Verzoekster toont niet aan dat zij voldoet aan de voorwaarde van artikel 10, § 1,5° van de vreemdelingenwet.

Tot slot betoogt verzoekster dat zij voldoet aan de voorwaarde van het hebben van een gemeenschappelijk kind, om reden dat zij zwanger is.

Verzoekster legt ter terechtzitting een bewijs neer dat zij zwanger is. Dit gegeven maakt niet dat er op datum van de bestreden beslissing reeds sprake was van een gemeenschappelijk kind. Meer zelfs, het is pas voor het eerst in het verzoekschrift dat verzoekster hiervan melding maakt, zodat zij aan de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verwijten met deze *a posteriori* bewering geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van zijn beslissing een maand voordien. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS. SCHENDING VAN DE FORMELE MQTIVERINGSPLICHT.

Art. 3 EVRM: "niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". De weigering tot verblijf zou voor verzoekster een onmenselijke behandeling uitmaken. De beslissing is totaal onevenredig en absoluut niet opportuun. Verzoekster toont wel degelijk aan dat zij al ruim 3,5 jaar met haar echtgenoot samenwoont en dat zij van hem ook een kind verwacht. Haar nu nog verplichten het grondgebied te verlaten is in deze omstandigheden onmenselijk. Verweerster laat in elk geval na om naar behoren te motiveren op grond waarvan zij deze beslissing zou moeten nemen. De afwijzing van de regularisatieaanvraag op een onregelmatige manier

en bovendien op grond van onvoldoende en ontorechte argumenten houdt voor verzoekster een niet te herstellen en uiterst ernstig nadeel in. De beslissing is bovendien manifest onredelijk.”

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekster betoogt dat zij *"wel degelijk aantoont dat zij al ruim 3,5 jaar met haar echtgenoot samenwoont en dat zij van hem ook een kind verwacht. Haar nu verplichten het grondgebied te verlaten is in deze omstandigheden onmenselijk"*. Tevens stelt zij dat verweerder *"na(laat) naar behoren te motiveren op grond waarvan zij deze beslissing zou moeten nemen"*. Dit betoog volstaat niet om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, en *in casu* maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC